

11-12. osztályosok versei
2023/2024.

Árendás Kristóf: Szeretni

Szerettem, mikor nem kellett volna!
Alvásnál gondolkodtam, lesz-e még holnap?
Van-e értelme élni?
Van-e értelme jót remélni?

Szeretek most is, kell is szeretnem,
mert nincs, ami a magányban lekötne engem.
Ki kéne tisztítanom a fejem,
de az a lány már teljesen elvette az eszem!

Szeretni fogok, büszke leszek magamra,
ahogy a csöppnyi gyermekem fogom két karomban,
ahogy rám mosolyog, rájövök vélni,
hogy igenis, van miért élni!

Tata
TSZC Bláthy Ottó Technikum,
Szakképző Iskola és Kollégium
11. osztályos tanuló

Szilágyi Bulcsú: Az fáj

Az fáj, ha itt vagy amit teszel,
Ha nem vagy itt az fáj mit nem.
Az fáj, ha beszélsz, amit mondasz,
Ha néma vagy, fáj hát a csend.
Te sohasem váratsz mert soha nem vársz,
Hogy vagyok sohase kérdezted még.
Sosem támadsz, de nem is adsz támaszt.
Ha szólnék, még akkor se értenéd,
Hogy fáj a hiányod és hiányzik, ha fáj!
-Az se jó, de legalább örökké tart-
Mint a Vénusz, ami soha meg nem áll:
A Nap körül perzselten pörögve kitar.
Már fáj hogyha látlak, mert másra nézel
És ha velem vagy elnézel akkor is,
De amíg forró csókokod egyben tart,
Megéri fájni is.

Szilágyi Bulcsú: Egy slukk a szerelemből

Beszívom az őszi fák pirosuló levelét,
Tiszta lapba tekerem tört szívem melegét.
Vágy tűzével rágyújtok a vörös avarra
Forró lángtól színe változzon aranyra.
Csípje csak nagy téli vihar!
Ha igaz arany, végig kitar.
S akkor kapzsi tavasz fűjja el szanaszét,
Szellője táplálja vad tűzem egészét.
Marja szét tudómet az égetett talajszag,
Míg piros levelekből fekete marad csak.
A kormot a nyári nap sugara szívja ki,
majd felsöpri valaki szívemnek hamvait...

Tatabányai Árpád Gimnázium
12. osztályos tanuló

Gönczi Fruzsina: Bor

Kellemes, ragyogó őszi este
Hol már a szélnek sincsen fűjni kedve
A fekete égbolt ahol csak úgy tombol az üresség
Ahogy bennem réges-régen a tüzesség
Mondd el oly szép esti ég,
Hova tűnt e csodás esti fény?
Az idő mikor minden rendben volt
És nem volt semmi ennyire holt.
Elfekszem épp a plédemen és a csillagokat nézem
Miközben kiöntöm a mesés, finom bort
Mely elfeledtet velem minden kort
Az időt mely most oly sötét és ijesztő
Ami már szinte olyan, mint egy kifestő
Hol ha kimész már egyszer a vonalból
Már egyből e kérdésekkel vádol:
Miért nem vagy tökéletes?
Miért nem vagy olyan jó, mint én?
Miért vagy ennyire béna?
Tudjátok, kiskorom óta keresem a választ
És bárcsak megtalálnám már azt
Kiskorom szüleménye saját magam ellensége
Ha tükörbe nézek, visszamosolyog egy másik lélek
Aztán ha jön a hideg őszi este
Már csak a bor marad velem egyszerre.
De tudjátok mit?
Jól elvagyok én így is,
Csak ez annyira szürreális
De nem baj ne is foglalkoztatok velem,
Töltök még egy pohárral és átjár a kényelem.

Tatabányai Árpád Gimnázium
11. osztályos tanuló

Benedek Marcell: Depresszió

Kételyekben nem szegény,
de nem jelent mást este,
bűnbánóan fakó remény,
hogy egyszer, végleg hasra esne.

Távolba néz, s felriád,
hogy nem sima a horizon
az egészet nézőként éli át
bú, kétszínű mozimon.

És a hideg, zord valóság,
hogy fejtől távolabb van siker, mint parketta,
hogy belül magának élez karófát,
e haszontalan tablettá.

Vontatott, nehéz az élet,
merengve várva örök alkonyom
Én ezzel beismerem: Félek.
Hogy nem pihenhetek meg, erős, biztos karodon.

Tatabányai Árpád Gimnázium
11. osztályos tanuló

Bordi Gergő: Az idő múlása

az idő elér mindenkit...
és az idő során elereszti az ember a könnyeit
az idő tovább múlik el a sötétben
és minden ember bízik a reményben

a képek kifakulnak és csak az emléket őrzik
és a fantáziát egy időre felélesztik
a falak sárgulnak, a polcok, a könyvek porosodnak
a ház is már omladozik a sok növény körül
de az idő ami megmarad annak mindenki örül

az idő ajándék boldognak kell lenni benne
nem a holmi bús komorságban kell élni ellene
élvezd amíg van ez ami számít
és félelem a végtől ami gyengít

az idő a jelenben csak átlagos
a jövőben az embernek dallamos
de a múlt ami miatt az idő haragos
és a tett ami történt az rátapos

én vagyok az aki sötétben csak néz az égre
a mennyektől és a végtől felve
mert az idő felettem is múlik
és rajtam kívül mindenki a haláltól bújik

jön az a perc amikor az ég sötétbe vonul
és a nap szeme álomba borul
az árny és a félelem ideje ami jön
de én csak tájat csodálva ülök a földön

mert tudom hogy semmi baj nem történik
mert a gyerekkori boldogság bennem áramlik
csodálkozva néztem hogy repül az idő
és már öregszik a szeretett virágos mezőm

az idő elér mindenkit...
ámulva és bámulva csodáltam perceit
voltak hegyek és völgyek amit meg kellett élni
de ettől nem kell nagyon félni

Tata
TSZC Bláthy Ottó Technikum,
Szakképző Iskola és Kollégium
11. osztályos tanuló

Kádár Tamás: Autó

Az autó száguld. Az úton suhan, sebességbe lendül,
Utazóinak szívét boldogság önti el
Kormány mögött ül a sofőr, Az utak királya, nincs olyan tér.
Az autóval minden út gyönyörű legyen.

Tata
TSZC Bláthy Ottó Technikum,
Szakképző Iskola és Kollégium
11. osztályos tanuló

Csizmadia Réka Barbara: Az élet fura

Iskolában ülve bevillan
Egy traumatikus élményed
A koncentrációd elillan, senki se tudja miért
Az élet fura

A buszon ülve, öngyilkosságon gondolkozol
Majd egy néni kizökkent belőle
Meggérdezi leülhet-e
Az élet fura

Hazafele sétálva az ablakokon benézel,
Valahol kártyáznak, valahol tévéznek,
Valahol veszekednek, valahol csak szenvednek
Az élet fura

Este az ágyadban fekvé elgondolkozol
Másoknak miért könnyebb az életük?
Másoknak miért nehezebb az életük?
Az élet nem fura, szimplán igazságtalan

Tata
TSZC Bláthy Ottó Technikum,
Szakképző Iskola és Kollégium
12. osztályos tanuló

Tóth Márk: Halálmetró

Ülnek a metróban, s sötétek a lámpák,
Az emberek a szerelvényben tán a halált várják?
Nem értik, hogy mi az, ami most történik velük,
A hangszóróból felhangzik: Gyertek, tartsatok velünk!

Kísérteties csönd, a szerelvény se zúg,
Alig maradt a metróban egy-két üres zug.
Kik vajon az utasok, s ki a vezető?
Tudják-e, hogy eme út a halálba vezető?

Utolsó villanással még kigyúlnak a fények,
egy gyerek sír a kocsiban: anya, én félek!
Megindul a metró, meg, egyenest a mennybe,
Így köszönt be nekik, velük, az örökké tartó este.
(2020)

Tóth Márk: Egyszer eljön

Sikoltás és félelem,
Nincs ellene védelem.
Egyszer eljön, nem várják,
Ha már eljött, nem bánják.
Az élet vége, ennyi kell,
Valaki szólít, menni kell!
(2022)

Tatabányai Árpád Gimnázium
11. osztályos tanuló

Hangyási Anna: Egy csillagnak az égen

Segítő kezed,
Miben tartottál minket...
Kisgyerekek voltunk,
Nekünk meséltél mindent!

Mikor regéltél,
Mi csak pihenve néztünk.
Egész nap hallgatnánk!
Mindig meséd kértük...

Eltelt sok év,
Így komolyabbak lettünk.
Mosolygós arcod is
Ott volt mellettünk.

Most karácsonykor
Nem lesz minden a régi,
Nem leszel már itt,
S nem fogsz mesélni...

Mégis ha rád
Gondolok, akkor látlak.
Csillagként figyelsz fentről,
S hiányzol az unokádnak...

*Tatabánya
Bárdos László Gimnázium
11. osztály*

Pankotai Réka: Esti Gondolat

Este fekszem az ágyon,
de szép is volt együtt ezen a nyáron!
Engem ekkor csap e gondolat képen,
Mellettem alszol éppen.

Nem szeretném szajkózni,
Kevésbé kellene aggódní,
Inkább több emléket alkotni,
S az időt nem hagyni elkallódní.

S gondolataim közepette,
Ez a nap is bekövetkezne,
Mikor feltárom lelkemet,
Hogy enyhítsem terhetem.

Majd elérkezik a hamis vég,
Te azon vagy, lelkem védő.
Átölelsz, majd elmosolyodsz,
S nézem, ahogy eltávolodsz.

*Tata
TSZC Bláthy Ottó Technikum,
Szakképző Iskola és Kollégium
11. osztályos tanuló*

Faludi Attila: Az Élet

A szép pillanatok elvesznek,
A jó dolgok kikerülnek.
Miattad élek, nélküled halok
És végezetül nincs
„Jóban, rosszban veled vagyok”.

Elválaszt kilométer és kötelesség
Melynek nem engedni vereség.
Rossz sors mely rád ragadhat,
„Jól vigyázz, hogy mit kívánsz” ma.

Tettek érik egymást,
Mégis nagy a hiány.
Beszélgetések és döntések
Befolyásolják az életet.

Ígéretnek örülni csak az önző tud,
Készül kihasználni az alkut,
Nem figyelvén mi kárt okozván,
A tudatlan ostobán.

Lelkébe senki nem lát,
Senki nem is próbál
Az ostoba fejébe
„Aki hülye, az haljon meg”
Jelszóval magukat védve.

A betegség felemészt,
Az egészség lassan elenyész.
Mégis megígérem:
„Egészségben, betegségben,
Mindhalálíig veled”.

Fájó napok emléke
Lesz mindennapok értéke:
Érzed, hogy konstans fáj,
De nem úgy, mint a vágó.

Küzdesz ellene, mert rühelled
Szíved mélyén mégis ez lüktet:
„Akkor érzem, hogy élek, ha fáj”
És a halál végül megtalál.

A halál, mint vég nem kímél,
Akarva-akaratlanul utolér.
És a test mi utána marad,
Embert nem zavarva elrohad.

Sírnak csak eszmei érték,
Nevednek csak papír és emlék
Ad igazi jelentést.
Nosztalgia az alapja,
Felejtés a végnapja.

*Tatabányai Árpád Gimnázium
11. osztályos tanuló*

Balázs Emese: Elmossa az eső

Egy kar, mely felhúzott a mélyből.
Egy szerető anya, aki mindig ott volt melletted,
Te mégsem becsülted meg.
Egy anya, aki mindent megtett érted,
Te csak vissza sem néztél,
Ő azt mondta, minden rendben,
De legbelül össze volt törve lelke.
Ő egyedül nevelt fel téged,
Te mégsem becsülted meg.
Szívét lelkét kitette érted,
Csak te nem vetted észre.
S ahogy múltak az évek,
Úgy múlt ki belőle az élet.
De mikor rájössz, már késő.
Ő már felülről néz le rád,
Fehér ruhája megcsillan a fényben,
S elered az ezüst eső.
Sok minden változik, de egyvalami örök:
Ő még mindig reméli, hogy az életben megtalálsz az
örömet.
Ezután, akárhányszor felnézel az égre,
Látni véled benne bársonyos bőrét,
Mosolygó tekintetét és édes hangját.
Innentől már csak magadra számíthatsz,
Hát most már magadra vess; ne a másakra.
S ezután akárhányszor elered az eső,
Ezentúl úgy gondoldj rá, hogy ez anyád könnye.

Benedek Marcell: Temetőben

Őszi levelek földre hullanak,
minden perccel emlékek múlanak.
Gyászoló szívekben gyűlik a harag,
mely szerencsével holnapig ott is marad.

Repedezett utak mentén, mint erdő, a sok sír.
Itt egy özvegy, ott egy árva sír.
S mit bőszi emberi lélek roppanásig kibír,
megtapasztalja mind, nem csak ki ír.

Halottak napja,
csak annak számít, ki a halottat kapja.
És legyen e földnek olyan alakja,
ki ettől megóv. Neki is halál az atyja.

S hol ősapáink leborultak,
csak sírjaik tornyosulnak.
Halljátok hát, nyomorultak!
Végzet eljő, féltsd a múltad!

*Tatabányai Árpád Gimnázium
11. osztályos tanuló*

Balázs Emese: Haldokló vágyak

Rég volt már. De nem elég rég ahhoz,
Hogy elfeledjem illatod,
S minden veled töltött pillanatot.

Ajkaid érintése akár a méz,
Szavaid csengése simogató kéz,
S arcom egyre csak feléd néz.

Darabjaira összetört képek,
Múltunknak ezzel nem lehet vége,
S tudd meg, csak miattad élek.

Ezer meg ezer gondolatom száll,
A holnap reád már nem vár,
S ma már elengednélek téged, de fáj.

Este van már, de a magány széttép,
Olyan, mint egy halványodó fénykép,
Szemem üveges, már nincsen mérték.

Egyre csak sírok. Ordibálok, és
Téged hívlak. Vérem csorog,
S halványul a kép, meghalok.

Téged kereslek mindenütt. Hol vagy?
Megjelenik egy rettentő rémkép,
S elnyom egy gyötrő érzés, hogy egyedül vagyok.

Megnyugodtam. Elillant félelmem,
Tudom, hogy eldobom az életem,
Mert szeretném, hogy ne kísértsen az emléked.

Álmomból felkelve érzem,
Itt, és most, még nem lehet vége,
Egyre csak küzdök, a szívem azt súgja: szeretsz.

*Tatabányai Árpád Gimnázium
11. osztályos tanuló*

Konkoly Dávid: Óda a szerelemhez

Óda a szerelemhez, milyen szép és jó
de mindig van benne valami rossz és jó.
Van, hogy vidám, de van mikor szomorú.
De ha igazán szeretsz az egy életre szól.

Tarts ki a végsőkig szeretett kedvesed mellett.
Mert csak úgy lesz az életed életre való mellette.
Sose bánts meg kedvesed inkább vigyázz rá
okozz neki örömet, hogy meg lásd szeretett mosolyát.

Mikor látod szerelmed, foglalkozzál vele.
Ne hanyagold el és szeretgesd.
Ez kell egy nőnek vésd az eszedbe.
Hogy ha igazán szereted ő is szeretni fog téged.

*Tata
TSZC Bláthy Ottó Technikum,
Szakképző Iskola és Kollégium
11. osztályos tanuló*

Rúza Nikoletta: Híradó

Édes-savanyú mártogatást loptak el a mekiből.
Egy kopasz szatír szökött el a külvárosi bőriből.

A veszprémi állatkertben a teve majmot szült,
Az egyes buszon egy középkorú férfi egy terhes nő helyére ült.

A frank fillérré ugyanannyi, mint az elmúlt évben,
Valaki bliccelni akart a budapesti 5-ös héven.

Bogarat találtak egy diák menzás levesében,
Kevésbé hevesek már az emberek Heves megyében.

Micsoda hír, érkezik a legfrissebb riport,
Ami közben egy járókelő a sajtós lábára tiport.

Látványosságból nincsen kevés;
Itt egy autóbaleset és két fejre esés.

Hírességek és sztár pletykák tömkelege,
Hogy kinek miből lett most már elege.

A horoszkópnak mi a mai intelme?
Ömlik a szó, de vajon mi az értelme?

Nacsa Orsolya: Alak

Ez az alak már rég más,
nem úgy mosolyog,
mint anno...
az a kép más

Tükörbe nézek
és figyel
hisz még ő se
hiszi el

Hogy látott,
mikor néz
Lehet, hogy fáj
a felismerés?

Kételyek közt kelek,
mert tudom,
hogy ugyanaz már
sosem lehetek.

Nacsa Orsolya: Kés

Egy szúrás
és...kés
Ennyi lenne
az egész

Mégis tudom
e sebet
már semmi
sem fedhet el

Rúza Nikoletta: Vajon?

Magam alatt a fát jól kivágtam,
Ebéd helyett meg inkább a számat rágtam.

Elképesztő vagy, néha nem férsz a fejembe,
Máskor minden helyet kitöltesz benne.

Aztán fel alá jártam kínomban,
Megnéztem a választékot az égboltban.

Megkérdeztem a Holdat,
Hogy ő mit gondol rólad;

Nyugtató hűvösen azt súgta
"Nem láttam ilyet, száz év óta".

Csodás a fiú, de nem érzi a szívét.
A szivárványnak nem látja a színét.

Zöld a szeme, mint a tavaszi rét.
Vajon engedí, hogy fogjam a kezét?

Tata

*Eötvös József Gimnázium és Kollégium
11. osztályos tanuló*

Nacsa Orsolya: Végzet

Tudtam, hogy az élet véges
De mégis, ezután végtelen
Tudtam, hogy nemsokára vége
Csak reméltem, hogy még nem ér el a végzet...
Tudtam, hogy egyszer mindennek vége szakad
Csak vártam, hogy ne ma légyen az a nap...

Nacsa Orsolya: Még mindig megérint...

Néha úgy érzem, hogy gyűlölsz,
Máskor meg, hogy két kezeddél átölelsz
Néha érzem még a számon a csóкод,
Máskor már a nevedre sem emlékszem
Néha fáj, tudod az érzés
Ami már rég nem lehetne kérdés...

Tata

*Eötvös József Gimnázium és Kollégium
12. osztályos tanuló*

Honvári Abigél: A Holdam

Megtaláltam az égen a holdat;
már kiskoromban is néztem sokat.
Nyugodtnak és szépnek találtam,
ahogy csillog az égen, egymagában.
Tiszteltem és csodáltam,
fürkésztem és vizsgáltam.
Most, ha felnézek rá az égen,
már nem azt látom, hanem Téged.

Megtaláltam a Holdamat;
csendes volt és gondtalan.
Először csak messziről bámulgattam,
ahogy magából komfortot sugározva
gyönyörűen aranylott a sötét égbolton,
bármikor Rá gondolok, elmosolyodom.
Rá gondolok, és ég a szívem,
forróság tölti el minden részem.

Megtaláltam a Holdamat;
a mámorító titkomat.
Olyan, mintha beszélne hozzám,
úgy érzem, sokszor mosolyog rám.
Törődik velem és figyel rám,
a szívébe zár és vigyáz rám.
Ahogy rám kacsint az az angyali szempár,
csillog a fényben, mint egy pompás szivárvány.

Megtaláltam a Holdamat;
mézharmatos varázslat.
Hangja akár egy angyalé,
szeme akár egy gyönyörű kék,
ami szürkével és zölddel keveredett,
ezáltal kifürkészhetetlen lett.
Tekintetében elveszek, mint égen a csillag,
de közben mégis a helyes utat mutatja.

Megtaláltam a Holdamat;
de el is vesztettem hamar.
Belém látott, és olyat talált,
hogy többet nem jön vissza hozzám.
Meglátta, hogy mennyire kell nekem,
mennyire függök tőle, mennyire szeretem.
Megjijedt, hogy sötétségemben
tündökölni nem lehet.

Megtaláltam a Holdamat;
lelkemet szétszakította.
Nem voltam neki semmi más,
semmi különleges, semmi prioritás.
Szívem annyi darabra esett,
ahány csillag csillog az égen.
Annyi könnyet ejtettem Érte,
ahány meteor repül a végbe.

Megtaláltam a Holdamat;
de boríthatom a fátylakat.
Már csak egy holdra nézek, nem Rád,
már nem látlak benne, elillantál.
Itt maradtam a sötétségben,
nincs itt senki, ki megmenthessen.
Hideg van, és mindennek vége.
Nincsen Holdam, itt a végem.

*Tatabányai Árpád Gimnázium
11. osztályos tanuló*

Tóth Bence József: Hogy vagy? Valaki?

Te vagy az, ki életemnek
kis értelmet adhat.
Te, ki máshoz híven léletemnek
Veszed azt, ha valaki szeretetre kaphat.

De nem tudom, hogy hol vagy.
Ez csupán egy ideál.
Csak azt nézem: hun vagy?
Nem talállak és ez így negál.

Látom, hogy ott vagy,
de mégsem kérdezel.
Elengedlek, számolom nagy
Erővel, mennyit vétkezel.

Beszélhetek bújócskáról,
Képzetről és mámorról,
Ha nincs esély erre, várlak,
s lemondok egy álomról.

Ami nem igaz létezés,
nem is volt szeretet.
Se álom, csak buta képzelgés,
És az emberi szégyenlet.

Az velem marad mindig,
Hiszen érzek s vagyok.
Ha nem képzelgek, higgy, míg
tudok, ha nem megy, elvagyok.

*TSZC Bláthy Ottó Technikum, Szakképző Iskola és
Kollégium
11. osztályos tanuló*

Katona József Gergő: Anyám kérdezi

Anyám kérdezi, hol vagyok?
Anyám, hol itt - hol ott vagyok.
Ne aggódj értem, minden rendben.
Egy 5 perc és mi leszünk újra ketten.

Apáddal vajon mi újság van odakint?
Anyám, szerintem már nem bírja azt a kint.
Apám éppen 10 órát csiszol és 6 órát vezet,
Elárulom, hogy életemben nem emelt rám kezét.

Testvéreiddel minden rendben van éppen?
Anyám, most értek haza nem olyan régen.
Megkérdeztem, mindketten jól vannak,
Naponta ide-oda autóval rohannak.

És végül veled mi a helyzet, fiam?
Anyám, az iskola miatt lefáradt az agyam.
Az egyik oktatóm az órán, szörnyen hadar.
Ez a vers a centúria legjobbjá lesz hamar.

Katona József Gergő: Szívem forrósága

Álmodtam talán egy holnapot,
Álomban talán már ott vagyok.
Alkalmanként már kicsit félek,
Attól, hogy néha túl sokat kérek.

Kérhetek én akár többet is néha,
De nekem csak te vagy a préda.
Szép virágszál, kit hozzám fűjt a szél,
Szívemen a fejed nyugovóra tér.

Figyelmed, mit kívívtam egy ideje
Figyelned kell a világban mindenre.
Felfigyeltem rád egy ideje, drága,
Többé már nem az én szívem árva.
Reménység

Reménnyel tölt el a mindennapok átka,
Úgy érzem, egy idegen testbe vagyok zárva.
Ha a Triásszal találkozna a hideg kirázna,
Petőfi, Arany s Tompa az írásban porig alázna.

Vegyes érzelmek, melyek kitöltik a múltat,
Petőfi! sétálva jártad ki mások előtt az utat.
Mai fiatalság, mely szülei pénzéből mulat,
Reményért az ember csak ritkán nyúlhat.

Arany, a név mely hallatán a libabőr kiráz,
Ha nem olvasol a sorok között, ne nagyon fikázz.
Tehetségesnek érzed magad? Veled is kezét ráz.
Édes és ragadós jellemed, mint a tortán a máz.

Tompa, akárcsak a mindennapos reggelek nagyja,
Nem csak református lelkész, de költői is nagyba.
Reménnyel tölt el ismét az elismert költői rangja,
Sok embernek vált jelképe a felemelkedő hangja.

Katona József Gergő: Rám talált

Szép, sűrű erdő közepén szálltam régen,
S te mégis a fellegekben ragyogtál nékem.
Szállj le ide hozzám, nem is egyszer kértem,
Semmibe vettél, és ettől egy kicsit féltem.

Valahol földet értél, s szárnyaid elrejtéd,
Tudtam, hogy számodra én vagyok az eseted.
Legbelül tudtad, már nem a szerelmet keresed,
A rémes múltat mit átéltél, hajdankor... felejtéd.

Katona József Gergő: Családom

Anyám kitől származik eme csodálatos vér,
Apám aki a születésemkor a céljába ér,
Mamám ki grammról grammra mindent kimér,
Papám ki álmában nyugovóra tér.

Szép lett volna közösen ez az élet,
Megtanítottak, hogy semmitől se féljek.
Nem félek én semmitől, csak néha magamtól,
Nyugodt vagyok, nem oldok meg semmit haragból.

Annyira szeretlek titeket, bár keveset mondom,
Reménykedem abban, hogy nem a levegőt rontom.
Végigjárom a saját utamat, hisz ti is akarjátok,
Rendőrjelölt fiatalok született. Ezt is ti faragtátok.

Katona József Gergő: Baleset az alagútban

Mély és sötét alagút fele tartva ,
Éppen a körötte levegő le van fagyva.

Reszkető mozzanatok súrolják a pedált,
Kérlek legyél résen, es találd meg a hibát.

A mély alagútban, zajban, füstben káosz terem,
A baleset döbbenet, remény elillan, sebem.

Ütközés recsegése, a szívem hevesen dobog,
Sötét pillanatokban, életünk szorosan összefonód.

Kérlek, légy óvatos, utadon vigyázz mindenkor,
Az alagút veszélyes, a baleset elkerülendő azon.

*Esztergomi SZC Géza Fejedelem
Technikum és Szakképző Iskola
12. osztályos tanuló*

Meszésán Réka: Ha meghalnál...

Ha meghalnál, egy borús sötét nap lenne.
Mindenhol szomorú emberek,
Rendezetlen rengeteg,
Kik mind siratnának Téged.
Végleg elbúcsúzhatnék, fehér rózsát tennék sírodra.
Kínomban mosolyognék anyudra,
Ki egyetlen fiától megfosztva omlana hamvadra,
Istent szidva gyűlölné Engem.
Bennem nem lenne több fájdalom.
Köztünk megszűnne minden rágalom,
S szíveimből kiürülne a sok bántalom,
Szeretve gyűlölnék Téged.
Ha meghalnál, visszanézném a közös emlékeinket.
Elmélkednék élményeink élénk színeiben,
Szívembe vésném holtig tartó mosolygós képeinket,
Mikor még gyötörve szeretted Engem.
Már nem bánthatnál többet.
Durva érintésed soha újra meg nem ölhet,
Kötelet köthetnél nyakamra, de a székről már le nem lökhetsz,
Egy gyilkost szerettem, s mindvégig Téged.

Meszésán Réka: Görbe tükör

Tudod mit érzek?
Fájdalmat, kint, éles gyötrelmet torkomban.
Tudod mit érzel?
Elégedettséget, jóllakott mulatságot a saját toromban.

Tudod mit éreztem?
Feltétlen bizalmat, lángoló szerelmet habokban.
Tudod mit éreztél?
Egy szobalány meleg ölelését fáradt karomban.

És tudod mi lesz velem ezután?
Elrohadt büzlő szívem cafataira gyűlnek a vadak délután,

Miután annyi égető láng sem ért megtisztulást az Úr előtt,
s büszkén rugdosnak holtig a porban egy csecsemőt,
mielőtt bízva várhatná a mesebeli megmentőt: a temetőt.
Kisemmizve hagyják magára a céltalan heverőn.

Gyorsan telnek az évek,
nem számít erkölcs, lélek, "hős" testvérek,
nem számít mennyit téptek húsból ádáz galád vadak!
Testemből úgyszólván csak egy kósza emlék marad.
Egy emlék, mire emlékezni vétek...

S tudod neked mit hoz az élet?
Egy hazug, jellemtelen, gyilkos tükörképet.

*Tatabányai Árpád Gimnázium
12. osztályos tanuló*

Pusztay Szabolcs - facies hippocratica

Egy világ dőlt s esett össze bennem
Ahogy összeesve összedőltem a világban
A szörnyenergia túlteng, az adozin halott de elragadott
Transzformálódok a lilában...

Minden amit tudok, azt nem tudom
Ami igaz vagy hamis, az hamis és igaz
Mediterrán hangulatú oázisom
Más felvételen retkes, mocskos gaz.

Milyen szép vagyok, milyen jó vagyok
Mily érték, és így is a földre vetették
Kár, senki sem gondolja, én se komolyan
Billentyűzetem is kérdőjelzi mit leíratnék.

Elaludt aki próbál, felébredt aki visszaalszik
Kettő között semmi sem történik
Az óra pedig mutatja mutatóival. Ketyeg
S bár elaludt a parázs, valahol mégis izzik.

Csorogva omlik fekete vér,
Összetörve ömlik fekete szén
Misszió, eszköz, cél mind van
Csak kell a miért és kellek én.

Hát kelljek. Szeletekre bomlok
Tortámat széjjelbontók érkeznek
De csak morzsának molekulája marad
a holodomort élt tömegnek.

Nyújtanak mint gyűrmát
Majd aztán mint tésztát
De belenéznek a tükörbe
Mögöttem belenéznek egymás szemébe.

Hogy lehet ezt megtenni, hogy nekem
Nem lehet ezt meg nem tenni
Mert erőltetett fényhomályokon kívül csak ez van
Ha vannak még homályok. Sötétek.

*Eötvös József Gimnázium és Kollégium
12. osztályos tanuló*

Rácz Berill Szófia: Emberré lenni

mennyire szép dolog emberré lenni,
ritka művészetté tenni!

talán lehetetlen,
de amíg két kezem

dolgozik rendesen,
hússal, vérrel védem.

mennyire szép dolog embernek születni,
másra el nem cserélni!

a világot két kézzel tartani,
az almából nagyot harapni,
nézni szertefoszlani,
majd újjáépíteni.

Rácz Berill Szófia: Művészet, az

a szeretet az a művészet,
mit ketten festünk
egymás falaira

lakatlan ház vagyunk mind,
ezt betölteni, maga
az alkotás

Rácz Berill Szófia: Önkényes kelepce

tarts magadnál,
ahogy a múzeum
a mesterműveket,
ahogy a hercegek
a hercegnőket,
ahogy az Ég
tartja a Földet

Rácz Berill Szófia: Mézes csupor

mézet könnyezett
a tekinteted,

nektárját
a szívem itatta fel.

Rácz Berill Szófia: Anyák és gyermekeik

apám nem írna ilyeneket,
ha a cipőmben járna.
nem tudna miről.
nem lenne benne
ez a düh.

amit lenyelt az anyja,
meg az ő anyja,
meg az enyém,
meg az övé.

Rácz Berill Szófia: Színdarab

és hazaküldték
a stábot meg
a nézőket.

lekapcsolták a világítást
és bezárták az ajtókat.

csak én maradtam
a színpadon,
a darab közepén.

Rácz Berill Szófia: Nap és a szeplői

vajon a Nap
hordoz-e
szeplőket,
és vajon a Hold
irigy-e rá,
vagy csak csodálja,
csendesen,
éjszakánként,
mikor beragyogja
az egész arcát?

Rácz Berill Szófia: Örök kör

honnan vagyunk valók?
a Sors szült és
a Végzet fog ölni
talán, de addig
karjaid nekem lágy tenger,
karjaim neked meleg napsugár.

*Eötvös József Gimnázium és Kollégium, Tata
12. osztályos tanuló*

Szabó Zsófia: Körforgás

Az élet egy körforgás,
s a körforgásban nincs megállás.
Az idő múlik, az ember szalad,
célja nincs, de inkább tovább rohan.

Hogy miért? Mert a többiek is ezt csinálják,
Mint birka a nyáját, úgy követi ő mások álmát.
Nem tud semmit, de mégis megtéveszt és kántál,
És vígan gondolja, ó, az édes tudatlanság!

Édes, édes, sokszor inkább negédes.
Nem hisz, nem remél, csak törtet, mint régen ama sok vezér.
De ez nem módi már, ez egy új világ, gondolják,
az ember más, mégis akkor mi ez a tudatlanság?

Elvakult balgák csupán, kik semmit nem éreznek most már.
Nincs boldogság, mert az túl nehéz,
de van vagyon, hiszen abból sosem elég.
Szerénység, alázatosság, ki ismeri azt manapság?

Ó édes haza, dicső emberek, mi lesz veletek!
A becsület bűn, az igazság pedig vétek.
De a kegyelem eljő, és az úri hatalom elszáll,
s a drága nép akkor majd megbékél tán.

*Tatabányai Árpád Gimnázium
11. osztályos tanuló*

Benedek Marcell: Vihar

Fenséges égbolt, mint azúr óriás
tudja ő is, hogy atya előtt gyónni más.
Könnyeit tartani meddig bírja még?
S lásd, sírni kezd az ég.

Arc goromba, felhők kölnek,
szemtelen szemébe könnycseppek gyűlnek.
Szín szürke lett, s nem tiszta kék.
S lásd, pityereg az ég.

Megtapasztalt mindent, jót és rosszat is,
volt már okozója trónnak, holtnak is.
Mindenható lelkében büntudat lángja ég.
S lásd, tovább rí az ég.

„Legalább te még valahogy megtartasz.”
Társasága nem volt, csak a kárhozott Atlasz.
Azzal villámok csapnak, a látvány nem túl szép.
S lásd, bömböl már az ég.

Zaklatott a 'bolt, csak nem nyugszik.
Baja van mindennel, mi fekszik s kúszik.
Mit mi látunk, csak pusztítás, nem összetett kép.
S lásd, süvít már az ég.

A vihar utáni csend...
eső leült, már nem jelent.
Elérte őt is, a keserű vég.
S lásd, nem sír már az ég.

*Tatabányai Árpád Gimnázium
11. osztályos tanuló*

Tóth Bence József: Bence leckéje, Bence kemencéje

Egyszer volt egy kemence,
Életre kelt a kis Bence.
Boldog volt, búbajos,
Csöndes és magányos
Még nem gondolkodott,
Kissé visszahúzódott.

Belebújt a kis Bence.
Tapasztalta, hogy nem lecke
Ez az élet,
Helyette valami többé lett.
Úgy gondolta akkor.
Rosszul számolt olykor.

Kormos volt a kemence.
De csak a kis Bence
Szemében volt e lencse.
Az nem változott szerencse,
Vagy kár érte, szerette
Volna, ha változik helyette.

Fekete lett kis Bence.
Olyan, mintha szeretve
Látna belülről,
De nem így látta lelkéből,
Szomorú, s nem fogadta a leckét,
Hogy szeresd a kemencét.

Bezárta hát a kemencét.
Hátha hozz jobb szerencsét,
De nem hozott, hiába.
Próbált nyitni, de látta:
Ez nem fogja tenni,
Elvetette a leckét, így hát el kellett menni.

Tóth Bence József: A Juhász

A Juhász mint kutya faj.
Azt mondják, hogy az baj.
Máskor meg, hogy az a lényeg?
Egyszer meg nem baj, tényleg.

A Juhász mint fehér,
Aki nem szereti, ha fekete-fehér
szőrrel rendelkezik, hiszen nem cserél
színt olyan könnyen, nem becsmérel.

A Juhász mint fekete.
Van, aki szereti, ha ez a feje teteje.
Mert ez a szín olyan szép és könnyed,
mint amikor halálra gázolnak valakit, érted, véged.

Juhász mint sárga,
mert úgy hiszi, hogy ez járja.
Ha a te színed sok ideje fekete,
elege van, de nem megy el az ideje.

Juhász mint szürke,
Mert ezek között nincs töke
ítéletet mondani, így marad mindkettő
Jó, rossz, hihetetlen illető.

Juhász mint piros.
Mert neki is kijár egy nagy mítosz.
Ami csak fűti, pezsgeti a vérét,
hisz tudja, hogy soha nem éri el a végét.

Mint narancssárga,
mert hiszi, hogy lesz majd jósága
Később, mert változni szeretne.
Ha nem most, majd inkább később.

Mint zöld,
Mert ez, amit tudnak róla, bedőlt
Világkép, ezt mondogatja,
Úgy gondolja, szerintük halványlila a gondja.

Ki néha barna,
Szürke, sárga, de nem zavarva,
Ha lenne rendes színezete
Ezen a fehér életszerű képzetten.

*TSZC Bláthy Ottó Technikum, Szakképző Iskola és
Kollégium
11. osztályos tanuló*

Pintér Liliána: Örök Fény

Egy messzi csillagon lakik a múltam.
Éjszakánként csak a "volttal" nézek szembe, a "van" az meg valahogy mindig egy késő vonaton robog a "majd egyszerbe".
De hát mit tehetnék, ha az az egyetlen ami ragyog odafenn?

Talán egyszer engem is utolér a zakatolás.
Akkor, abban a percben majd minden magától mozdul.
Talán egyszer elvakít a fény és elsötétül az éjszaka.
A könnyek újabb fénylő égitestekké válnak majd és beborítják azt az eget, ami nekem adatott. Egyedül nekem.

Az ég, aminek én vagyok a Holdja, amely vonzza magához a sok űrben élő emléket végső hullásukig.
Az utolsó lélegzetvételükig díszítik a semmit.
Csupán egy pár szárnyat hagynak maguk után.

Hisz az én egemen minden csillag repül.
Míg lángra nem kapnak a tollak, mikor túl közel érnek az Örök Fényhez.
Vajon valaha képes leszek szembenézni vele?
A fénnel, ami a jelenemet világítja.

Egy nap...
Egy nap megtalálja a felém vezető utat.
Egy nap majd elér hozzám a sugara.
Egy nap belém költözik csóvája, beragyogja lelkem és végleg eggyé válok vele.
Egy nap elengedem azt a messzi csillagot... elengedem szárnyát és messzire repítem.
Egy nap kézen ragadlak, Örök Fény.

És akkor, abban a pillanatban,
végre nekem is megadatik
az első fellélegzés.

Pintér Liliána: Enyém

Folyton menekülök valami elől.
Egyre gyorsabban csak rohanok előre és képtelen vagyok visszanézni.
Rettegek, hogy utolér és akkor kénytelen leszek szembenézni magammal.

Hisz én vétkes vagyok.
A bűn nyomaként arcomon csorduló vér addig éget, míg le nem marja bőröm.
Lekaparja rólam a kegyelem maradványait.
A koponyámig fúrja magát és leolvastja rólam a vázat, amibe születésemkor mártottak.

Én próbálkozom.
Mégkísérlem az ellenállást.
Foggal-körömmel kapaszkodok bőrömbé, húsomba vájom tulajdon karmaim, hátha megakadályozom a leválást.
Nem bukhatok el.
Ezúttal nem engedem, hogy eltulajdonítsák valóságom darabkáit.

Az én bőröm az enyém.
Az én arcom az enyém.
Az én vázam az enyém.
Az én vérem az enyém.
Az én bűnöm az enyém.
Mind az enyém.

Az én szívem, az én lelkem,
csakis az enyém.
Senki másé.

Miután az utolsó csepp vér is földre hull, minden vétkem lemosom magamról.
Többé nem ázok a halál vörös nedűjében.
Keselyű ezentúl nem dézsmál belőlem.
Végleg elengedem a kezeteiket.
Nektek, kik egykor jót akartatok, csak mire lapoztam, még mindig az előző oldal soraiban kerestétek a megoldást.
Ég veletek!
Talán egy másik életben együtt írhatjuk a könyvet.
Elengedem a torkomba kapaszkodó félelmet, mely bűnössé írta nevem.
Ki a részem volt valaha, de eljött a végső pillanat.
A szabadulás perce.

Megállók a futásban.
Immár nincs, mi visszatartson a megfordulástól.

Íme, szembeköszön velem, a saját arcom.
Tisztán. Eredeti valójában.
Most látom először ennyire igazinak.
Ekkor ébredek rá:
Ez az első találkozás,
önmagammal.

Pintér Liliána: Tükörszülött

Hiányzik, amikor még önfeledten tudtam magam ünnepelni.
Mindig izgatottan vártam születésem napját, azt az egy nyári napot, ami kizárólag rólam szólt.
Azon az egy napon én voltam a legboldogabb gyerek a Földön.
Aztán valami megváltozott.
Biztos kinőttem a tündérmesékből.
Vagy csak rájöttem, hogy nem érdemlem meg azt a napot.
A 18. születésnapomon szembe kellett néznem a felnőttéssel.
Minden mosolyomban, minden szívdobbanásomban és minden szenvedélyemben halványan jelen van a gyerekkor,
hogy a mellkasom szűrje.
18 évnyi élet, ami egyre távolodik.
Ezen a nyári napon sem éreztem magaménak a világot.
Csupán a keserűséget ízleltem.

18. születésnapomra egy kulcsot kaptam az élettől.
Egy kulcsot, ami az előttem álló kaput nyitja, de én képtelen vagyok előrenézni.

Lenyeltem a kulcsot.
De az így sem vészett el bennem, a lelkemet nyitotta ki.
És én megtanultam látni.

18 éves koromban jöttem rá, hogy apám is csak egy gyerek, akinek túl hamar kellett felnőnie.
Rengeteg vonását örököltem.
Néha megcsillan a szemében a mélyre temetett boldogság,
mely megvilágítja bensőmet.
Ezek a legszebb percek.

Felfoghatatlan, de csodás,
hogy a szüleim gyermeke vagyok.
Az ő szemükben örökké élhetek.

18. életévemben eszméltem rá, hogy hasonlítok anyámra.
Keserédes pillanataim egyike.
Amikor először nézett vissza rám a tükörből, valami ott és akkor végzett az életemmel.
Akkor értettem meg minden eddigi cselekedetét.
Azóta a kettőnkét tartó köldökzsinór kigubancolódott és átszötte magát valami gyönyörűvé. Talán egy angyali kézzé.
Egy láthatatlan kötélle, melyről táncos többé le nem zuhan.

Ott és akkor feltámadtam.
Abban a pillanatban születtem meg igazán.
A tükörkép újrászült engem megszabadulva minden vajúdtástól.
A világot adta markomba.

18 éves koromra utolért engem az élet.
Vagy talán én értem utol őt.
Korábbi emlékeimet nem mosta el, azok azóta kísértének.
Egyre halványabban, lassan elkopnak.

Rettegek, hogy ha nem szorítom elég erősen a mindenséget, akkor elvesztem a sorsom.
Ha kicsúsznak tenyeremből az elmúlt évek, akkor nem marad semmim.
Ha végleg elhagynak a foszlányok, újra meghalhatok.
De akkor már nem lesz aki megszüljön.

Pusztay Szabolcs – nekem lesz

New Yorkban érzem magam üdvözölve
Járom utam, virtuális térképpel körözve
Nem engedtem előre a nőt a lépcsőn
Véletlen befoglaltam a harmadhosszt a járókelőn: nekem lesz.

Óriás-ebéd stílus: rendeltem
Nagy popcorn, nagy üdítőt beszédtem
Meg valami jégkásaféle, szívószálra kent
De talán nem is lényeges hogy mit és milyent: nekem lesz.

Állok az asztal felett, a fotel mellette
Leülhetnék, mert mintha üres hely lenne
Furán érzek, pedig testem szettben áll ma
Mégis aki rámnéz tudja, minden ami nálam van: nekem lesz.

A farengetegből kikerülök, kitűnök
Hogy hogy jutok be, azon tűnődök
A világot is megtartom mindkét kezemmel
Csak a kilincs hajolva dőljön ide tisztelettel: nekem lesz.

Nem várok sajnálatot, tettem már azt én
De nincs kriminális fiatal vagy vén
"Csak maradnod kellett volna"
Vadász sem mondja őznek, a büntudat mindennap: nekem lesz.

Jól éreztem magam, kiráztam a vívást
Éjfélkor s rendszerváltáskor a szorongást
Kellemetlenül kellemetlen e kellemetlenség
De ugyanakkor élveztem, hisz ez a rendezvény: nekem lesz.

Meg is kérdezték egyébként, de nem arra
Nem vártam senkire, csak a zeneiparra
Ha lett volna ki eljön: remélem, Te igen
De csak egy széklet vettem s tartottam melegen: nekem lesz.

S hazafele rossz a vér mi kering bennem
Eufóriám homályosodik, folyosóról utcára
A sötét utcáról s képernyőmnek térképéről
A vonatra szállva, fejhallgatót konnektálva
Érzem, mintha hiányozna valami
De már nem tudom, s alig fogom fel
Szeretne verni a gondolat, de véresebes gerincem ignorál
S mindegy is lett volna már
De éjszakáig cibáltam hajszálim
Mint kötelek s közelükben álmaim...

Egyedül vagyok egyedül
Voltam, leszek, itt is ott is
De a magány tőlem semmit el nem vesz
Mert ez az élet nekem lesz.